

Til afsnittets enkelte bestemmelser bemærkes i øvrigt følgende:

Til §§ 68 og 69.

I disse bestemmelser fastsættes hæftelsesreglerne for skattebeløb, der ikke er indeholdt eller er indeholdt med for lavt beløb, samt for indeholdte skattebeløb, der ikke er indbetalt til det offentlige af de indeholdelsespligtige.

Selv om det i § 69, stk. 1, er foreslået, at der skabes hjemmel for at gøre den, som ikke opfylder den ham påhvilende pligt til at indeholde skat eller som indeholder denne med et for lavt beløb, umiddelbart ansvarlig over for det offentlige for betalingen af manglende beløb, må det anses for naturligt, at også den skatteyder, for hvem den rigtige indeholdelse skulle være sket, må hæfte for manglende beløb. Ved forslaget § 68 pålægges det derfor erhververe af A-indkomst — men ikke modtagere af aktieudbytter m. v. — straks at indbetale sådanne beløb til det offentlige. Finder indbetaling ikke sted, kan beløbet inddrives efter reglerne i forslaget § 72, jfr. § 73.

Efter bestemmelsen i forslaget § 69, stk. 1, er den indeholdelsespligtiges hæftelse for ikke indeholdte beløb principielt begrænset til de tilfælde, hvor der er udvist forsømmelighed fra den pågældendes side ved iagttagelse af lovens bestemmelser. Reglen, der er udformet på en sådan måde, at den indeholdelsespligtige selv må godtgøre, at han ikke har udvist forsømmelighed, svarer i øvrigt til bestemmelsen om rederiernes hæftelse for manglende sømandsskattebeløb.

I forslaget § 69, stk. 2, er optaget en regel om, at den, som har indeholdt skat — altså såvel A-skat som udbytteskat — hæfter over for det offentlige for betaling af det indeholdte beløb. Medens den indeholdelsespligtige efter reglen i stk. 1 alene hæfter for ikke indeholdte beløb, når der er udvist et forsømmeligt forhold, er der i dette tilfælde, hvor indeholdelse af skat har fundet sted, foreslået en ubetinget hæftelse for betaling af de indeholdte beløb.

Ikke rettidigt indbetalte skatter kan inddrives hos de indeholdelsespligtige efter reglerne i forslaget § 72, jfr. § 73.

Efter bestemmelsen i § 33, 2, c), i konkursloven (lov nr. 51 af 25. marts 1872) har det offentlige i konkurstillfælde en fortrinsstilling for fordringer på skatter og afgifter fremfor simpel personlig gæld, og bestemmelsen i § 69, stk. 3, hjemler det offentlige en tilsvarende fortrinsstilling for skattebeløb, som enten skulle have været indeholdt, eller som er indeholdt, men ikke er indbetalt af de indeholdelsespligtige.

I stk. 4 foreslås det, at hvis der på grund af den indeholdelsespligtiges forhold ikke kan foretages en nøjagtig opgørelse over beløb, som han med urette har undladt at indeholde, kan vedkommende skattemyndighed foretage en foreløbig skønsmæssig ansettelse af beløbene. Bestemmelser motiveres med, at den indeholdelsespligtige ikke bør kunne unddrage sig indeholdelsespligten og det dermed bundne ansvar over for det offentlige ved at undlade at foretage de regnskabsmæssige noteringer o. s. v., der er nødvendige for fastsættelsen af hans tilsvær over for det offentlige.

Til § 70.

Bortset fra at bestemmelsen alene vedrører personer og dødsboer, svarer den til den gældende regel i statskattelovens § 2, sidste stykke, om hæftelsen for udenlandske personers, selskabers, foreningers og dødsboers skattetilsvær. Finder rettidig betaling ikke sted, kan skatten inddrives efter reglerne i § 72, jfr. § 73.

Til § 71.

Hvor et dødsbo skiftes privat, hvad enten dette sker i umiddelbar forbindelse med dødsfaldet, jfr. § 16, eller efter at boet først har været undergivet offentlig skiftebehandling, jfr. § 20, stk. 4, er det de privatskiftende arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle, der har dispositionsretten med hensyn til de til dødsboet hørende aktiver. Såfremt de pågældende deler boet uden først at berigtige de skattekrav, der måtte være opstået af bestemmelserne i § 16 og § 20, stk. 4, er det fundet rimeligt, at kravet af det offentlige kan rejses mod hver enkelt af de omhandlede personer, dog kun i det omfang, de har modtaget midler af boet. At arvingerne (ægtefællen) indbyrdes kan forlange kun at komme til at udrede en forholdsmæssig del af skattekravet, følger af almindelige retsgrundsetninger. Finder rettidig betaling ikke sted, kan skattekravet inddrives efter reglerne i § 72, jfr. § 73.

Ifølge stk. 2 finder de foran anførte regler tilsvarende anvendelse med hensyn til det i henhold til § 12 opgjorte skattetilsvær i tilfælde, hvor en hustru, der har været særskilt skatteansat, er afgået ved døden.

Til § 72.

I stk. 1 bestemmes, at inddrivelse af skattebeløb, som ikke er indbetalt rettidigt, kan ske ved udpantning efter lovgivningens almindelige regler om udpantning for skyldige skatter. De vigtigste af de udpantningsregler, der således henvises til, er: § 1 i lov nr. 36 af 29. marts 1873 om udpantning og om